

Η “Φωνή Κυρίου” της 29ης Σεπτεμβρίου 2019

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

29 Σεπτεμβρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39 (3461)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΛΑΜΠΑΔΗΔΡΟΜΙΕΣ

Ὁ πρωτοκορυφαῖος «λαμπαδηδρόμος» τῆς Ἐκκλησίας ἀπόστολος Παῦλος ἄναψε τή λαμπάδα του ἀπό τό ἄκτιστο φῶς τοῦ Χριστοῦ χάνοντας τό σωματικό του φῶς· «ὁ μέλλων φωτίζειν τήν οἰκουμένην σκοτίζεται», λῆει ἓνα τροπάριο τῆς ἐορτῆς του. Ὁ φωτοδότης Θεός «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τόν «αἰχμαλώτισε» ἔξω ἀπό τή Δαμασκό καί «ἔλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης του». Ἐχασε ἐπίσης ὁ νεοφώτιστος Παῦλος καί τή φαρισαϊκή αὐτάρκεια ὅτι μπορεῖ μόνο μέ τίς δικές του «ἀρετές» νά κρατᾷ ἄσβεστη τή λαμπάδα πού ἄναψε ἀπό τόν Χριστό. Κατάλαβε πλεόν ὅτι δέν

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ](#) τή “Φωνή Κυρίου” της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος της 29ης Σεπτεμβρίου 2019, όπως αυτή διεμοιράσθη σε όλους τους ναούς της ελληνικής επικράτειας.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΛΑΜΠΑΔΗΔΡΟΜΙΕΣ

Ὁ πρωτοκορυφαῖος «λαμπαδηδρόμος» τῆς Ἐκκλησίας ἀπόστολος Παῦλος ἀνάψε τὴ λαμπάδα του ἀπὸ τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Χριστοῦ χάνοντας τὸ σωματικό του φῶς· «ὁ μέλλων φωτίζειν τὴν οἰκουμένην σκοτίζεται», ἴσκει ἕνα τροπᾶριο τῆς ἑορτῆς του. Ὁ φωτοδότης Θεός «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τὸν «αἰχμαλώτισε» ἔξω ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ καὶ «ἐλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης του». Ἐκασε ἐπίσης ὁ νεοφώτιστος Παῦλος καὶ τὴ φαρισαϊκὴ αὐτάρκεια ὅτι μπορεῖ μόνο μὲ τίς δικές του «ἀρετές» νὰ κρατᾷ ἀσβεστὴ τὴ λαμπάδα ποὺ ἀνάψε ἀπὸ τὸν Χριστό. Κατάλαβε πλῆρον ὅτι δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἕνα «ὀστράκινον σκεῦος», ποὺ κρατᾷ μὲν μέσα του τὸν πῖο ἀνεκτίμητο θησαυρό, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι εὐθραυστο· καὶ μόνο «ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ» μπορεῖ, ὅχι μόνο νὰ τὸ προστατεύει, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ κάνει νὰ ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἰδιαίτερα μάλιστα μέσα στὶς σκοτεινὲς θύελλες τῶν διωγμῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Φυσικὰ αὐτὴ ἡ «ὑπερβολὴ» τῆς χάριτος, ποὺ ἔκανε τὸν Παῦλο νὰ μὴν ἀπελθῇ καὶ νὰ μὴ χάνει τὸ θάρρος του, δὲν ἦταν μιὰ μόνιμη ἀναπαιτική «πολυθρόνα». Ὁ Ἀπόστολος –κινδυνεύοντας νὰ κατηγορηθῇ γιὰ ἐπαρση– εἶχε γράψει στοὺς Κορινθίους στὴν πρώτη ἐπιστολὴ του ὅτι, «ναὶ μὲν ὁ,τι εἰμαι, ἀπὸ τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ εἰμαι, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐκοπίασα» (15,10). Χωρὶς ὑπομονή, κόπο, πόνον καὶ θυσία, ποὺ προσφέρονται ὁλόψυχα καὶ ἐλεῦθερα, δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει κανεὶς στὴ «ζωοποιὸν νέκρωσιν» τοῦ ἑαυτοῦ του. Πρόκειται γιὰ νέκρωσιν ποὺ ἀφορᾷ πρῶτα τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας καὶ τὰ πάθη· συχνά, ὅμως, ἐνέχει καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ σωματικοῦ θανάτου· γίνεται ἕνα συνεχές «κρυφτό» μὲ τὸν θάνατον, ὅπου περὶτρανα ἀποκαλύπτεται καὶ δοξάζεται «ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν».

Φανέρωσις τῆς ἀναστάσιμης ζωῆς

Στοὺς πολλοὺς μιμητὰς τοῦ Ἀποστόλου ἀνήκει καὶ ὁ ὁσιος Ἀβράμιος, ποὺ στάλθηκε νὰ φωτίσει μιὰ εἰδωλολατρικὴ πόλιν τῆς Μεσοποταμίας στὰ τέλη τοῦ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Ἡ φανέρωσις τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτῶν φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστροκίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Μετάφρασις τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ποῦ εἶπε νὰ λάμψῃ φῶς ἀπὸ τοῦ σκοτάδι, αὐτὸς ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν γνώσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν μέσα σὲ πῆλινα σκεύη, διὰ νὰ φανῇ ὅτι τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ μᾶς. Πιεζόμεθα μέ καθε τρόπον, ἀλλὰ δὲν φθάνομεν σὲ ἀδιέξοδον, εὕρισκόμεθα σὲ ἀμυχανίαν ἀλλ' ὅχι σὲ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλὰ δὲν ἐγκαταλειπόμεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δὲν χανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τὸ σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ σῶμά μας. Διότι ἐνῷ ζῶμεν παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητὸν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωὴ σ' ἐσᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος ποῦ ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θὰ ἀναστήσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θὰ μᾶς στήσῃ μαζὶ μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νὰ προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἑκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)